

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי אלי (אלכס) לוי ז"ל

בן אנה ויורי
נולד בברית המועצות
בתאריך י"ח באלול תשל"ז, 13/9/1976
התגורר בירושלים
התגייס בדצמבר 1996
שרת בחיל הנדסה
נפל בעת שירותו
בתאריך כ"ח בניסן תשנ"ח, 24/4/1998
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 6 קבר: 3
הותיר אחריו אם, שני אחים ואחות

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן אנה ויורי. נולד ביום י"ח באלול תשל"ו (13.9.1976) בלנינגרד, שבברית-המועצות לשעבר. אמו מספרת: "אלי היה תינוק יפהפה עם שיער בגוון צהוב-זהב וכבר בבית-החולים ביקשה אישתו של אלוף לקנות אותו. כמוכן שסירבתי." בילדותו העניקה לו אמו את כינוי החיבה 'אליושה'. כאשר היה כבן שש, גילה לפתע שחוץ מאמא יש לו גם אחות, אחים ואחיינים. הוא החל חוקר ובודק: "מי אני? בן? אח? דוד?". הוא היה כרוך אחר אמו ונעלב כשאחיו קראו לה 'אמא'; "לא, " התעקש לומר, "אמא - היא רק שלי..."

כילד, הרבה אלי לבחון את גבולות יכולתו. כך, כאשר קיבל נעלי ספורט חדשות, סירב לעלות לאוטובוס ורץ לידו כדי לבדוק מי מהיר וזריז יותר - האוטובוס - או הוא, בנעליו החדשות...

אלי בגר והיה לעלם תמיר ויפה תואר. הוא היה אדם חברותי ופתוח, מקרין חיוניות ושמחת חיים. הוא הרבה לעסוק בספורט והיה גאה בכושרו וחוסנו הגופני. היו לאלי ידיים גדולות ויפות, תמיד חמות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ורגישות: נדמה היה שהידיים מעבירות את החום שבנפשו פנימה. למרות שהיה הצעיר במשפחה, גילה דאגה ואחריות לאמו ולאחיו כבוגר. נדיבותו, אהבת הזולת ונכונותו לסייע לאחר בכל עת ובכל הנסיבות היו מתכונותיו הבולטות.

תמיד היה מוקף חברים. "אנחנו לא יכולים בלעדיך," היו אומרים לו חבריו, ואלי היה שמח וגאה על כך. אם חבר היה פונה אליו בבקשת עזרה, גם לאחר יום עבודה מפרך, לא היה דוחה אותו מעליו. מיד היה קם וממהר להיענות לבקשתו.

אלי אהב לארח והעתיר על אורחיו מכל טוב. הוא נודע כבשן מעולה שהוציא תחת ידו מאכלים משובחים. מאכלים מסוימים, דוגמת הבלניצ'ס, הכין כטבח מוסמך.

אלי למד בבית-הספר למחשבים של הסוכנות היהודית בלנינגרד וכך התוודע לרעיון העלייה לארץ ישראל. בעידודו של אלי עלתה משפחתו ארצה בחורף 1994. תחילה התגוררו בתל אביב ובהמשך קבעו את משכנם בירושלים. זמן קצר לאחר קליטתם בארץ החל אלי עובד, מסייע בפרנסת המשפחה. בין השאר עבד בספינה ועד מהרה רכש את מיומנות השיוט. הוא נהג לשייט מהמעגן ביפו לחיפה ונהנה מכל רגע. גם בארץ יצר בקלות קשרים חברתיים ורכש לעצמו חברים וחברות רבים.

ידי הזהב של אלי היו לשם דבר. בילדותו לא היסס לומר: "תסתכלו איך צריך לעשות את זה...". גם בבגרותו, כאשר רכש ידע או מיומנות חדשה חלק בה עם אחרים, מלמד אותם את כל אשר ידע. הוא ניחן בחוש טכני מפותח וידע לתקן הכל: מכונית, אופנוע, סירה. כאשר למד נהיגה הודה בפניו המורה: "אני לא צריך ללמד אותך, אתה כאילו חלק מהאוטו...". פעם, ביקש להוכיח שהוא יכול לעלות מתל-אביב לירושלים ברכיבה על אופנוע - ועשה זאת, למרות שאיש לא האמין שהדבר אפשרי.

בשלהי חודש דצמבר 1996 גויס אלי לשירות החובה. תחילה הוצב בבית-הספר הצבאי לעברית בעכו. משסיים את הקורס הביע את רצונו לשרת כלוחם. חלומו היה להתנדב לצנחנים אך במהלך הגיבוש נפסלה מועמדותו מסיבות רפואיות. בסיום הטירונות נשלח לקורס מפעילי ציוד מיכני הנדסי בבית-הספר להנדסה צבאית. אלי היה שבע-רצון מתפקידו. הוא קיווה, כי יוכל להמשיך ולעסוק בתחום זה גם לאחר השחרור ורקם תוכניות רבות לעתיד.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ביום כ"ח בניסן תשנ"ח (24.4.1998) נפל אלי בעת שירותו והוא בן עשרים-ושתיים. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי הר הרצל, ירושלים. על קברו נחקקו המלים: "החיוך שלך לא ימוש מלבנו לעד, נישא תפילה." הותיר אחריו אם, אחות - ילנה ושני אחים - ניקולאי ויעקב.

במכתב התנחומים למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל, רב-אלוף אמנון ליפקין-שחק: "אלי תואר על-ידי מפקדיו כחייל רציני ובעל רמה אישית גבוהה, שהפגין מוטיבציה רבה. בלט במרצו ובשמחת החיים שלו והיה אהוד ומקובל על מפקדיו וחבריו כאחד."

מפקד היחידה שבה שירת אלי כתב למשפחה: "אלי שירת בבית-הספר להנדסה צבאית כחניך בקורס מפעילי ציוד מיכני הנדסי במסגרת מסלול ההכשרה של חיל-ההנדסה הקרבית. אלי הפגין רצינות ובלט בעיקר בכוח הרצון האדיר להיקלט בארצנו, הקרין שמחת חיים והיה אהוד בקרב הסובבים אותו. אנו, מפקדיו וחבריו ליחידה של אלי, המומים וכואבים את מותו, מרכינים ראש לזיכרו ומשתתפים באבלכם הכבד."